

Pasaullnės fantastikos Aukso fondas

58

W. Michael Gear DIEVO VORO KARIAI

W. Michael Gear

DIEVO VORO KARIAI

Mokslinis fantastinis romanas

Džonas Smitas Geležinė Akis -
šauniasias priešų skalpų bei lokių-
drakonų medžiotojas. Neatmenamais
laikais, XXI amžiuje, rusai užkariavo
Ameriką ir visus Džono protėvius
indėnus aravakus, Dievo Voro
garbintojus, išsiuntė mirti į tolimojo
kosmoso gelmes. Tačiau Dievas Voras
padarė stebuklą - indėnai išsigelbėjo ir
įsikūrė Galaktikos pakraštyje esančioje
bevardėje planetoje, kur gali gyventi
sau įprastą gyvenimą.

Tačiau Didieji Pranašai apreiškė: netrukus
atvyks žvaigždžių vyrai bei žvaigždžių
moterys ir Voro tautos gyvenimas
sugrius...

Iš anglų kalbos vertė. NOMEDA BERKUVIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
58 tomas. Serija įkurta 1990 m.

W. Michael Gear

THE WARRIORS OF SPIDER

New York, DAW books, 1988

Copyright © by W. Michael Gear, 1988

Cover art copyright © by Luis Royo, 1995

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 1996

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2011

Pirmas skyrius

Viskas prasidėjo atsitiktinumu.

Kelių milijardų metų amžiaus dujų, molekulių bei dulkių virtinė įsiskverbė visiškai automatiizuoto krovinio GCI laivo trajektorijom. Dulkių masė buvo nedidelė - jos vos pakako, kad suveiktų įspėjimo sistemos.

Laivo smegenys pradėjo kritimą iš virššviesinių greičių nebūties; gigantiškas transportinis laivas įsispraudė į visatą, kurią žmonės laiko realia.

Laivo smegenys akimoju ištyrė priešakyje tvyrantį debesį, užfiksavo jo sudėtį ir apskaičiavo, kad jis nekelia grėsmės virššviesiniam skrydžiui. Šiokia tokia masė buvo, bet per maža, taigi susirūpinti laivo saugumu nevertėjo.

Kai varikliai pasiuntė kosmoso tamsybėn žėrinčią šviesos juostą, smegenys užfiksavo silpnus signalus, ėmė abejoti ir nuslopino antimaterijos reaktoriuose riaumojančią pragaro ugnį. Smegenys nukreipė jautrią anteną į kunkuliuojančiame žvaigždiniame rūke rausvai atsispindintį silpną radijo šaltinį ir įsiklausė. Kiberžmogiškieji elementai išreiškė nuostabą, kompiuteriai suskato užrašinėti viską, ką tik

įmanė išpešti iš silpnučio signalo.

Nusprendusios, jog padarė viską, ką galėjo, laivo smegenys vel įjungė variklius ir sustiprino apsaugą, tuo tarpu GCI pasinėrė virššviesinių greičių beprotybėn.

Dangaus mėlio švytėjimu mirguliuojančiame menkai teapšvlestame kambaryje viršum vairovorykštinio valdymo pulto ore lengvai pleveno direktorius Skoras Robinsonas. Jis buvo raukšlėtas, liesas, turėjo lengvus, stotyje gimusiems žmonėms būdingus griaučius. Netgi pagal jo ūgį didžiulė išpampusi galva atrodė gigantiška ir turėjo groteskiškas proporcijas - tarytum didžiagalvio embriono, kuolą primenančiu kūnu. Gaubtas - blausus metalinis į šalimą panašus įrenginys, palaikantis ryšį su kompiuteriu - negalėjo paslėpti gumbuotos direktoriaus kaukolės, jis tik pabrėžė jo morfologinį išskirtinumą - žmogaus-pusmašinės, - perduodavo jo minčių konstrukcijas į Gi-tinklą bei vėsino galingąsias jo smegenis, penkiskart didesnes už normalias žmogiškąsias. Tik nesvarumo sąlygos, sudarytos kambaryje, leido trapiam kaklui išlaikyti šitokią galvą.

Vamzdelinė bambagyslė maitino kūną, šalino išskyras, stebėjo medžiagų apykaitą, kraujo sudėtį ir savijautą. Šioji informacija atgaliniu ryšiu nuolatos grįždavo į galingąsias smegenis bei UBM kompiuterių Gi-tinklą, garantuodama optimalų fizinės jo asmenybės funkcionavimą.

Nulinės gravitacijos dėka nejausdamas ant galvos pūpsančio ryšio įrenginio sunkumo, Robinsonas peržvelgė ir analizavo iš UBM Gi-tinklo gaunamą informaciją. Specialiai parengtas dar prieš savo gimimą, Robinsonas priklaušė saujelei genetiškai pertvarkytų žmonių, kurie galėjo bendradarbiauti su gigantišku kompiuteriu... ir su žmonių visuomene neva taip pat.

Jo dėmesio kas sekundę reikalavo galybė duomenų. Padidinti kavos gamybą Zaimano pasaulyje? Taip, ir tuo pat metu sumažinti kristalų gavybą Chevrono stotyje. Augant gyventojų skaičiui tai būtų būtina atsargumo priemonė artimiausiems penketui metų. Tuo pat metu kita jo sąmonės dalis lygino torono gamybos bei potencialaus jo panaudojimo santykį, jeigu Pakraščių sektorius bus atviras prekybai. Sprendimai buvo priimami minties greičiu.

Kuomet jis atšaukė kainų stimuliaciją, kuri

atvertų Pakraščius, jo transo apimtas veidas mažumėlę sutrukčiojo. Pernelyg didelė taptų rizika išsivystyti nestabilumui, jeigu jis leistų žmonėms nužengti taip toli už Direktorato ribų. Pasaulis buvo pernelyg trapus. Žmonija vairuojančios vadžios neįtikėtinai įsitempė. Menkiausias disbalansas sistemoje, ir... katastrofa. Žmonija, prilaikoma tik plonyčio voratinklio, nesaugiai kybojo viršum chaoso. Robinsono kontrolė būtų neįmanoma be didžiulių UBM kompiuterių, užpildžiusių stotį aplink jį. Jie apdorodavo daugybę informacijos, be atvangos srūvančios į duomenų banką. Jie įgyvendindavo ir keletą kitų direktorių priimamus sprendimus. Kontrolė galėjo būti pažeista bet kurią sekundę.

Vienoje iš Robinsono minčių staiga atsispindėjo keistoka informacija. Nieko ypatingo, tiesiog silpni radijo signalai už Pakraščių, kuriuos netyčia užgriebė krovininis laivas. Svarbu? Skoras dvejojo. Suveikė vidinis jausmas, ir jis nusiuntė užklausimą fenomenaliam UBM atmintin.

Jokių kolonijų šia kryptimi. Tyrimo ekspedicijų ten irgi nesiūsta. Nieko. Tamsa bei žvaigždės. Ir visgi? Jusdamas keistą nerimą, Robinsonas negalėjo ilgiau svarstyti. Jis pasiuntė

ataskaitą Semriui Navtovui į Gyventojų valdymo skyrių, o paskui pasinėrė Antenos 4 Stoties grūdų krizėn.

O kas vyko Sirijuje? Kodėl ten keitėsi socialinė struktūra? Jis jau norėjo parengti Patrulį, bet apsigalvojo. Radijas kitapus sienos? Nieko ypatingo!

Daktarė Lita Dobra prikando lūpą, įsistebeilijo į monitorių ir susikaupusi laukė. Vyko analizė. Ji baigė apdoroti paskutinius kaulų pavyzdžius, atgabentus iš vienos stoties. Norint gauti iš stoties bet kokias žmonių liekanas, reikėdavo išties dieviškų jėgų įsikišimo.

Dauguma stočių jautė saviesiems numirėliams tiesiog religinę aistrą. Toksai elgesys siekė dienas, kuomet bet kokia organinė medžiaga buvo be galo vertinama. Grunto galėjai išgauti iš asteroidų arba atgabenti iš Mėnulio, tuo tarpu organika iš pradžių buvo randama tik Žemėje. Vėliau tokių molekulių aptikta laisvai skrajojančių kosmose. Praėjo dar šiek tiek laiko, kol jas išmokta ekonomiškai surinkti. Tuomet žmonės stotyse pasibaisėdavo, pagalvoję, kad kūnas, kaulai arba ekskrementai

gali išsiveržti iš aprasojusių Hidroponinių rezervuarų.

Seši šimtai metų Žemės laiko praslinko nuo tos dienos, kai buvo apgyvendinta pirmoji orbitinė stotis. Julijaus kalendorius taip ir liko atskaitos tašku toli nuo gimtojo pasaulio gyvenančioms tautoms, tačiau tuo pat metu laikas buvo masės ir greičio funkcija.

Ji liovėsi mąščiusi ir nužvelgė figūras monitoriuje. *Homo sapiens* nuėjo be galo toli ir labai pasikeitė.

Žmonija pakerėjo Litą. Ši biologinė rūšis pavertinėjo save kažkuo kitu. Žmonės gyveno plačiai nusidriekusiame stotyse, išsibarsčiusiose apie naujas saules, planetas bei asteroidus. Jie prisitaikydavo, juos veikdavo nauja aplinka bei radiacija, ir kiekviena karta vis labiau pasikeisdavo.

Tik prisirišusieji prie planetų turėjo daugiau panašumų į normalius Žemės žmones, bet netgi ten galėjai pastebėti statistiniu skirtumu.

Pasirodžius rezultatams, ji linktelėjo. Galvos įrenginiu Lita padare kelias pastabas ir pasiuntė informaciją į Gi-tinklą, kur ji - Direktoriui leidus - bus išplatinta suinteresuotosiems šalims. Ji atsilošė ir pasirašė, raumenys nuban-

gavo jos, planetoje gimusios moters, rankomis bei kojomis.

Dobra giliai įkvėpė ir nusižiovavo, supurtydama tankius, šviesius. ant pečių išdrikusius plaukus. Ji atsargiai atsistojo ir įstata galvos įrenginį atgal į lizdą. Žvilgtelėjusi į chronometrą, ji suniurzgė: "Einu, Džefri, einu".

Džefris Estoras jau laukia, ir ant jo kaktos atsirado susierzinimo bei nerimo raukšlė. Jis kaip visuomet pyks dėl jos nepaslankumo. Daug kas pasikeitė nuo tos dienos, kai jis gavo kvietimą iš Direktorato sveikatos skyriaus. Dingo jo jautrumas, svajonės. jo noras priblokšti Galaktiką išradimais subkosminio ryšio srityje. Tas pašėlęs, besišypsantis žmogus, koks buvo jos Džefris, grįžo toks... visai kitoks.

Jis buvo gražus išblyškęs blondinas, beveik albinosas. Kaip gimęs planetoje, atrodė pernelyg liesas. Jai šmėstelėjo dygi mintis, jog gimimas gravitacijoje tebuvo vienintelis juos siejantis dalykas. Jo šviesiose žydrose akyse atspindėjo nesavarankiškumas, ir, nors jisai širdo, nuo įdėmaus jos žvilgsnio visuomet išskysdavo ir susitaikydavo. Tuo pat metu jis buvo jautrus ir dažnai geraširdis. Aštrus protas, aprėpiantis viską, kas susiję su transdukcine komunikacija; jis išsiskyrė iš visos univer-

siteto visuomenės. Džefris nemėgo bendrauti, užsisklęsdavo savyje. Jis buvo kuklus atsiskyrėlis, dažnai atrodė prislėgtas.

Tik... jis ne visuomet buvo toks... bent jau iki sveikatos skyriaus.

Ji skubiai nužvelgė kambarį, tikrindama, ar viskas vietoje. Įrengimų stelažai tvarkingi. Skaitikliai žybčioja. Ji užantspaudavo vakuomo kameroje kaulų pavyzdžius ir išdėliojo juos. Neduok Dieve, jei daktaras Čemas, skyriaus vadovas, aptiktų ką nors ne taip. Ji jau ganėtinai nuo jo prisikentėjo. Nors jis buvo antropologas, tai netrukdė jam likti kietakakčiu dėl daugelio kitų aspektų, be to jis niekuomet neleido jai užmiršti, jog ji gimusi planetoje, ir todėl pagal laivo normas esanti labai netvarkinga.

Stoties gyventojai sumaniai visur palaikė tvarką - dar vienas pokytis, Litos nuomone. Ankstesniais laikais jiems nepakako vietos. Sugrūsti į perpildytas daugiavietes patalpas, jie vertino kiekvieną laisvą colį - dar viena dogmatinio kultūrinio jų palikimo dalis.

Ji uždarė ir užantspaudavo duris, palikdama savo pirštų atspaudus, kadangi išėjo paskutinią. Koridorius, kuriuo jiėjo, visuomet šiek tiek kilo aukštyne, prie ko įpranti stotyse.

Skubėdama labiau nei buvo apskaičiavusi, stebėdama, kaip skrieja pro šalį apšviestos durys, ji savo energingą spyruokliuojančią eisėną pakeitė ryte ryjančiu nuotolį bėgimu pasišokinėjant. Ji vos nesuklupo stengdamasi sustoti prie transporterio. Kokia bebūtų gravitacija, inercija niekur nedingo.

Pagal Litos tikrovės suvokimą šį dalykėlį derėjo vadinti liftu, o ne transporteriu. Jis gabendavo žmones aukštyn ir žemyn arba galbūt vidun ir išorėn, svarbu kaip pažiūrėsi. Ji užsakė reikalingą lygį ir palaukė vienos kabinos. Durims atsivėrus, ji vos neužlėkė ant išėjusio žmogaus, kurio nespėjo apžiūrėti. Susitūrėjusi ji nusijuokė ir atsitraukė atgal.

- Skubam? - suraukęs antakius paklausė daktaras Emanuelis Čemas.

- Vėluoju į pasimatymą. Džefris jau laukia manęs...

- Bijau, jog mums teks dar labiau pavėluoti, - išsiblaškęs pasakė Čemas.

Lita nutilo, apžiūrinėdama jį. Barzda apžėlęs jo veidas atrodė įtemptas ir susikaupęs. Ji pamatė tamsiai rudose akyse slypint kažką svarbaus. Suraukti tamsūs antakiai tarytum slėgė ilgą mėsingą nosį. Po senstančia oda ji įžvelgė

smulkias kraujagysles.

- Kažkas nutiko mano apdorojamiems pavyzdžiams? - Litos viduje viskas apsivertė. Ji viską atliko teisingai. Analizė buvo puiki - netgi iki subatominio lygio. - Negaliu įsivaizduoti.

- Gerai. Reikalas svarbesnis negu pora kaulų, balandėle.

Čemas jau patraukė koridoriumi, svyrudamas pirmyn ir atgal, spyruokliuojančia eiseną, rodos, būdinga visiems stoties žmonėms.

- Viešpatie! - pratrūko Lita. - Mes dirbome... metų metus, kad gautume šiuos pavyzdžius! Čango stotis neįtikėtinai toli. Ar žinote, kiek šie pavyzdžiai kainavo Direktoratui?

- Niekai, - per petį burbtelėjo jis. - Prašyčiau, aš viską paaiškinsiu savo kabinete.

- Kavos! - atsikrenkštęs suurzgė Čemas.

Mašina kampe atkišo du puodelius, kuomet jieduėjo pro ją į didžiulį Čemo kabinetą.

- Daktare Čemai, aš ne...

Jis išsiblaškęs numojo ranka. Susierzinusi Lita apsidairė. Čemo kabinetas buvo kimšte prikimštas juostų, segtuvų, ričių bei piešinių. Ir dar jis jautė silpnybę antikvarinėms knygoms. Tikroms, iš popieriaus. Ant vienos sienos kabo-

jo dešimties išnarstyto griaučių rinkinys, vienas - iš priešistorinės Žemės, kiti - įvairūs šiuolaikinės žmonijos osteologijos pavyzdžiai.

Čemas krapštėsi su kava, o Lita tūžo dėl nenumatyto sutrukdyto ir žvilgčiojo į griaučius. Ant viršutinių lentynų gulėjo maždaug trijų šimtų žmogiškų kaukolių kolekcija bei dar apie du šimtus priešistorinių pavyzdžių kopijų, tokių, kuriuos uždrausta išgabenti už Žemės ribų: protohominidų - žmonijos protėvių.

Šie paskiri seniai numirusių vyrų bei moterų kaulai iš pradžių erzindavo Litą. Dabar jie ją ramino. Kuomet buvo smalsi studente, šis kambarys ją apstulbino. Kaulai viliojo Litą antropologijon. Griaučių tyrinėjimas buvo stebuklingas. Kai pirštai paliesdavo kaulus, kažkas sukirbėdavo giliai jos viduje - susiedavo praeitį su dabartimi ir teikdavo ateities viltį, nušviestą įvykusių permainų masto bei laiko, kurį žmonijai jau pavyko nugyventi.

Stebuklingumas niekad neišnykdavo. Per visus studentavimo metus, žiaurioje, priešiškoje aspirantūros aplinkoje ir, pagaliau, dirbdama mokslinį darbą, ji išsaugojo pagarbos kaulams jausmą....